

NHÂN VẬT QUDDUS

Sách Mảo vàng của Lowell Johnson

HỘI ĐỒNG TINH THẦN TÔN GIÁO BAHÁ'Í VIỆT NAM
www.bahai.org.vn

Mục lục

Giới thiệu.....	2
Câu chuyện về Quddus.....	4
1.....	4
2.....	5
3.....	7
4.....	9
5.....	11
6.....	12
7.....	13
8.....	16
9.....	18
10.....	20
Lời kết.....	22

Giới thiệu

Trong những trang vàng sau đây các bạn sẽ đọc về sự hy sinh to lớn. Bất cứ ai đọc những câu chuyện về các tín đồ đầu tiên trong tôn giáo Baha'i cũng đều sẽ ngạc nhiên tại sao những người này chấp nhận hy sinh nhiều như thế. Các Sứ điệp của Đức Bab và Đức Baha'u'llah có gì khác biệt mà làm cho con người bình thường vươn lên những tầm cao của chủ nghĩa anh hùng và chịu chết vinh quang cho Chánh Đạo như thế?

Giáo lý của Đức Bab và Đức Baha'u'llah nhắc lại những nguyên lý thiêng liêng do các Đấng Tiên Tri xưa công bố. Các bạn có thể đọc cuốn giáo lý này trong một quyển sách nhỏ tựa là “Ấn ngôn” do đức Baha'u'llah giảng bút. Nhưng ngoài những chân lý vĩnh cửu này, Đức Bab và Đức Baha'u'llah còn đưa ra những giáo lý mới mà chưa có bất cứ Đấng Sứ giả xưa nào của Thượng Đế truyền dạy. Đây là một số điều trong những lời dạy của Đức Bab và Đức Baha'u'llah:

Lời dạy đầu tiên của tôn giáo Baha'i là mọi người đều thuộc về một gia đình nhân loại. Nói đến loài người, Đức Baha'u'llah phán: “Các người là trái cùng một cây, lá cùng một cành”. Với lời dạy này Ngài muốn phán rằng thế giới loài người giống như một cây xanh, các nước và các bộ tộc là những cành của cây đó, người nam và người nữ giống như là quả và hoa của cây đó. Trong tất cả các tôn giáo trước, thế giới loài người bị chia làm hai phần – Một phần là dân thuộc về Thánh Kinh của Thượng Đế hoặc là thuộc về cây tinh khiết, còn phần kia là dân bị hư mất hoặc là cây tội lỗi. Đức Baha'u'llah đã thay lời dạy này bằng lời tuyên bố rằng thế giới là một, và mọi người là thành viên trong một gia đình. Đây là lời dạy đặc biệt của Đức Baha'u'llah không hề thấy ở bất cứ tôn giáo nào khác. Ngài phán: “Một số người đang mê ngủ, họ cần được đánh thức; một số đang bệnh, họ cần được chữa lành; một số người giống như trẻ con, họ cần được dạy dỗ, nhưng tất cả đều nhận được thiên phúc và thiên ân của Thượng Đế.

Một nguyên lý mới khác trong Tôn giáo Baha'i là cần tìm hiểu chân lý. Điều đó có ý nói con người không nên mù quáng đi theo cha ông và tổ tiên. Mỗi người cần phải nhìn bằng chính mắt mình, nghe bằng chính tai mình và tự mình tìm hiểu chân lý.

Lời dạy khác là: nền tảng tất cả các tôn giáo của Thượng Đế là một. Chỉ có duy nhất một Thượng Đế. Do đó chỉ có thể có một Tôn giáo – Tôn giáo của Thượng Đế. Tất cả các Đấng Tiên tri trước đã dạy các nguyên lý căn bản như nhau, mà tất cả đều đến từ Môi của một Đấng Thượng Đế. Lời dạy này là giáo lý rất mới và đặc biệt trong Tôn giáo Baha'i.

Một nguyên lý mới dạy rằng tôn giáo phải là nguyên nhân của sự thống nhất, hòa hợp và thuận thảo giữa loài người. Nếu tôn giáo trở thành nguyên nhân của sự bất hòa và ghen ghét, nếu điều đó dẫn đến chia rẽ và bất hòa, thì thà không có tôn giáo trên thế giới còn tốt hơn.

Một nguyên lý mới dạy rằng tôn giáo phải là nguyên nhân của sự thống nhất, hòa hợp và thuận thảo giữa loài người. Nếu tôn giáo trở thành nguyên nhân của sự bất hòa và ghen ghét, nếu điều đó dẫn đến chia rẽ và bất hòa, thì thà không có tôn giáo trên thế giới còn tốt hơn.

Tôn giáo Baha'i cũng dạy rằng tôn giáo cần phải phù hợp với khoa học và lý trí. Nếu như không có sự phù hợp với khoa học và lý trí thì nó chỉ là mê tín. Xưa nay người ta có

thói quen chấp nhận ngay giáo lý dù nó không phù hợp với lý trí và sự phán đoán của mình. Sự phù hợp của tín ngưỡng tôn giáo với lý trí và khoa học mở ra những cánh cửa mới cho tâm hồn con người.

Đức Baha'u'llah dạy sự bình đẳng giữa nam và nữ. Đây là điều đặc biệt trong giáo lý Baha'i, vì tất cả các tôn giáo khác trọng nam hơn nữ.

Một nguyên lý mới trong tôn giáo dạy rằng thành kiến, dù là về tôn giáo, giống nòi, quốc gia hay chính trị, đều tàn phá nền tảng vững chắc của cuộc sống hòa bình. Do đó, con người phải vượt qua thành kiến, để nhìn thấy chân lý cơ bản rằng gia đình nhân loại là một gia đình và không có sự chia rẽ thành từng phần tách biệt.

Hòa bình thế giới được hứa hẹn trong giáo lý Baha'i. Nền hòa bình thế giới này sẽ đạt được bằng cách đem giáo lý của Đức Baha'u'llah áp dụng vào thực tiễn. Hòa bình sẽ đến với tất cả các Quốc gia, các Chính phủ, các Sắc tộc, các Tôn giáo và đến tất cả các thành phần của nhân loại. Không có Đấng Giáo tổ nào hứa hẹn hòa bình thế giới trong thời đại của các Ngài, đây chỉ là một trong những giáo lý đặc biệt của Đức Baha'u'llah.

Đức Bab và Đức Baha'u'llah dạy rằng mỗi người phải tự làm tăng kiến thức và nhận sự giáo dục. Luật của tôn giáo Baha'i là cả nam lẫn nữ đều cần phải được giáo dục.

Đức Baha'u'llah đưa ra giải pháp và dạy cách thức giải quyết vấn đề kinh tế. Ngài giải thích: Giải pháp cho vấn đề kinh tế nằm trong lĩnh vực tinh thần. Không có kinh sách của Đấng Tiên tri nào trước kia nói vấn đề quan trọng này của nhân loại.

Nguyên lý mới kỳ diệu nhất của Tôn giáo mới này là sự thiết lập và chỉ định Trung tâm Giao ước. Đây là một giáo lý khác không có bất kỳ Đấng Biểu hiện nào trước đưa ra. Đức Baha'u'llah đã chỉ định một Trung tâm Giao ước để đảm nhiệm công việc của Ngài và lèo lái Chánh đạo sau khi Ngài qua đời. Khi một người trở thành Baha'i, người đó phải tuân tùng các giáo luật ghi trong Giao ước. Bằng cách này, Đức Baha'u'llah bảo vệ tôn giáo của Thượng Đế khỏi sự bất đồng và chia rẽ. Ngài đã làm cho không ai có thể tạo dựng giáo phái mới hoặc phe nhóm trong tôn giáo. Để bảo đảm sự thống nhất các tín đồ, Ngài đã thiết lập Giao ước với tất cả các dân tộc trên thế giới, gồm cả Đấng Giải thích và Biện luận giáo lý của Thượng Đế, khiến không ai có thể giải thích theo ý riêng của mình để tạo nên giáo phái dựa trên sự hiểu biết riêng về Thánh ngôn.

Đức Bab và Đức Baha'u'llah đã đem đến một số nguyên lý về tôn giáo như trên khác với các tôn giáo đã qua. Hàng ngàn người nam nữ đã chịu chết trong thế kỷ thứ 19 chứ không chịu từ bỏ niềm tin đối với các giáo lý này. Ngày nay, trong thế kỷ thứ 20, hàng triệu người Baha'i đã sống đạo để chứng minh các giáo lý thiêng liêng này và đem giáo lý đến cho loài người ở khắp nơi.

Trong loạt sách "Mão vàng", Lowell Johnson kể nhiều câu chuyện về một số tín đồ đầu tiên, những người đã chiếm lấy mão miện tử đạo. Một trong những tín đồ này là Quddus. Bây giờ chúng ta theo dõi câu chuyện về Quddus.

Câu chuyện về Quddus

1

Mulla Husayn là người đầu tiên tin nhận Đức Bab, nhưng Muhammad Ali (sau này được mang tôn hiệu Quddus) là tín đồ Ngài rất yêu chuộng. “Quddus” có nghĩa là “Thánh thiện” hoặc “Thánh thiện Nhất”.

Theo họ ngoại, Quddus là hậu duệ của Đấng Tiên tri Muhammad. Người sinh ra ở thành phố Barfurush ở miền bắc Iran. Mẫu thân người qua đời khi người còn rất trẻ, và phụ thân người qua đời khi người còn là một cậu học sinh trong trường ở thành phố Mashhad. Do đó, người được kế mẫu chăm sóc, bà rất yêu thương người. Người rất thông minh và học hành uyên bác.

Khi được 18 tuổi, Quddus đã nghe nói về Siyyid Kazim và những lời giảng dạy mới của ông ấy, vì thế người thực hiện cuộc hành trình đến Karbila, gần Baghdad, ở Iraq, để dự các lớp học của Siyyid Kazim. Siyyid Kazim là người tiên báo về sự xuất hiện của Đức Bab. Ngay lập tức, Quddus trở thành học trò mến yêu của Siyyid Kazim. Người luôn luôn ngồi ở chỗ thấp nhất trong lớp. Người lặng lẽ, khiêm tốn ít khi nói chuyện với bạn bè.

Siyyid Kazim thường nhận định rằng trong số các học trò của ông, mặc dù họ ngồi với tính khiêm nhường nhất và luôn luôn im lặng, nhưng trước mắt Thượng Đế người ấy còn vĩ đại hơn chính Siyyid Kazim. Nhưng dù Siyyid Kazim nói rõ như thế, không ai nhận ra rằng người mà Siyyid Kazim nhắm tới là Quddus.

Quddus là người độc lập đi tìm Đấng Hứa Hẹn. Do đó, khi vài người bạn đến gặp Mulla Husayn ở Shiraz và hỏi có phải Mulla Husayn đã tìm Đấng Hứa Hẹn không, thì Quddus vẫn không theo họ. Người đang tự mình đi tìm Đấng Kính yêu.

Một buổi chiều nọ, trên đường tìm kiếm Đấng Hứa hẹn, Quddus đến thành phố Shiraz. Ở đó người gặp Mulla Husayn ngoài phố, mà người đã từng biết trong các lớp học của Siyyid Kazim. Lúc ấy Quddus rất mệt và người lấm bụi đường, nhưng người phẩn chấn hẳn khi nhìn thấy Mulla Husayn. Người nắm tay Mulla Husayn và đề nghị ông ấy cho biết là ông đã tìm được Đấng Hứa hẹn chưa. Mulla Husayn cố trấn an người, bảo người nên nghỉ ngơi một lúc, rồi hai người sẽ cùng đi. Nhưng Quddus không thể giữ bình tĩnh được.

Ngay lúc đó, Quddus nhìn thấy một Thanh niên cách Mulla Husayn một quãng đường. Quddus quay lại Mulla Husayn và nói “Tại sao ông cố giấu không cho tôi biết Ngài? Tôi có thể nhận ra Ngài theo dáng đi của Ngài. Tôi nguyện trước Thượng Đế rằng không có ai ngoài Ngài là chân lý, dù là phương Tây hay phương Đông. Không có ai khác trên thế giới này có quyền năng như tôi đã nhìn thấy trong nhân vật thánh thiện đó”.

Mulla Husayn rất ngạc nhiên về những lời nói của Quddus, vì thế ông ấy yêu cầu Quddus đợi một chút để ông đến hội ý với Người Thanh niên. Mulla Husayn thưa với Đức Bab về những gì mà Quddus đã nói, và Đức Bab bảo ông chớ ngạc nhiên, vì Ngài đã thông công bằng tâm linh và đã biết tất cả về người rồi. Ngài đã đợi người đến. Rồi Đức Bab bảo Mulla Husayn đi gặp người và mời người đến với Ngài ngay.

Điều đáng chú ý là Quddus trở thành người cuối cùng trong số 18 Mẫu tự của Người sống chấp nhận Đức Bab 18 người này cùng với Đức Bab là 19 người đầu tiên tin nhận Thiên Khải mới.

Khi Quddus đến Shiraz và chấp nhận Đức Bab là Đấng Hứa hẹn. Lúc đó người chỉ mới 22 tuổi. Dù người còn trẻ, cũng ít ai có lòng dũng cảm và đức tin sánh bằng Quddus trong những năm khó khăn sắp tới. Khi Đức Bab triệu tập các Mẫu tự của Người sống vào gặp Ngài và giao cho mỗi người một sứ mạng đặc biệt, riêng Quddus là người được Đức Bab chọn bên Ngài và làm bạn đồng hành với Ngài.

Khi Đức Bab nhận được tin Mulla Husayn báo cho Ngài là Đức Baha'u'llah trở thành một tín đồ, lúc ấy Quddus đang ở cạnh Ngài. Từ phút đó, Quddus thấy rằng Đức Bab có một tinh thần mới và niềm hy vọng mới. Điều rõ ràng là Đức Bab đặt niềm tin to lớn nơi Người tín đồ này là Đức Baha'u'llah và Ngài bảo với Quddus rằng đã đến lúc Ngài có thể bắt đầu đi hành hương đến Mecca và Medina, Ngài chọn Quddus đi theo Ngài.

2

Đức Bab và Quddus, với người phục vụ gốc Ethiopia của Đức Bab, cùng đi với một nhóm hành hương từ Shiraz đến Mecca và Medina. Trước hết đoàn hành hương đến thành phố Bushihr nơi mà trước đó Đức Bab đã làm nghề doanh thương nhỏ nhiều năm với cậu Ngài.

Sau khi thỏa thuận xong cho chuyến đi, đoàn người lên thuyền và trải qua 2 tháng lênh đênh trên biển đầy dông bão. Thời tiết rất xấu, nhiều người bị bệnh vì sóng nhồi. Nhưng không có điều gì ngăn Đức Bab cầu nguyện và Mặc Khải giáo lý. Suốt thời gian đó Quddus là thư ký của Ngài. Suốt ngày người bận rộn ghi chép Lời mà Đức Bab bảo người viết. Đức Bab và Quddus luôn bình tĩnh và yên ổn trong khi những người khác trên tàu đều đau yếu và lo sợ.

Khi Đức Bab và Quddus kết thúc chuyến đi biển, hai vị lên bờ ở thành phố Jaddih. Ở đó, Đức Bab mặc thêm lễ phục của người hành hương và bắt đầu chuyến đi bằng lạc đà qua sa mạc đến Mecca. Đức Bab bảo Quddus cưỡi lạc đà, nhưng người từ chối. Quddus thích nắm dây cương dắt lạc đà của Đức Bab, để người có thể bảo vệ Đức Bab khi bất cứ chuyện gì có thể xảy ra, Quddus đi bộ suốt quãng đường từ Jaddih đến Mecca, người sung sướng được cung ứng mọi nhu cầu cho Đấng Thầy, và hoàn toàn quên rằng mình rất mệt và chân đau nhức. Hằng đêm Quddus không ngủ và thức canh bên cạnh Đấng Kính yêu của mình, sẵn sàng bảo vệ ngay cho Ngài và giữ cho Ngài được an toàn.

Khi hai vị đến Mecca việc quan trọng nhất của Quddus là mang thông điệp của Đức Bab đến vị Thị trưởng, người giữ Đền thờ thánh thiện nhất của Thượng Đế. Trong thông điệp này, Đức Bab đã trình bày bằng lời văn rõ ràng về mục đích Sứ điệp của Ngài và kêu gọi vị Sharif chấp nhận chân lý của Chánh Đạo Ngài. Ngài cũng gửi kèm một số Thánh thư khác của Ngài để vị Sharif có thể nhận ra sức mạnh Thánh ngôn của Ngài. Mục đích của Đức Bab khi viết thư này báo tin cho vị đứng đầu Đạo Hồi biết rằng Đấng Hứa hẹn đã đến, Đấng Hứa hẹn mà tất cả các tín đồ Hồi giáo trung thành đang mong đợi. Đức Bab đưa bức

thư quan trọng này cho Quddus để trao cho Sharif. Quddus làm theo sự hướng dẫn của Đấng Thầy và đưa bức thư còn niêm phong đến tận tay Sharif. Vị Sharif là một người tốt. Dù vậy ông rất bận rộn và không có thời gian để đọc. Mấy ngày sau, Quddus trở lại với vị Sharif và hỏi ông có thư phúc đáp cho Đức Bab không? Vị Sharif nói rằng lúc này ông quá bận rộn ông sẽ đọc và trả lời thư trong một thời gian sau. Vị Sharif không biết rằng mình quá bận rộn đến nỗi không đọc được Sứ điệp của Thượng Đế.

Từ Mecca, Đức Bab và Quddus đến Medina, và từ đó hai vị quay lại Jaddih, một lần nữa lại lên đường trên biển 2 tháng, và dừng lại ở Bushihr. Toàn bộ cuộc hành trình mất 9 tháng. Và chuyến đi này cũng chấm dứt những ngày đồng hành của Quddus và Đức Bab.

Khi Đức Bab và Quddus đến Bushihr, Đức Bab triệu Quddus đến gặp Ngài và bảo: “Những ngày đồng hành của ngươi và Ta đã sắp chấm dứt. Giờ chia ly đã đến, sự chia ly không ngày đoàn tụ, ngoại trừ là nơi Vương quốc của Thượng Đế, trước sự hiện diện của Đấng Vua Vinh quang. Không lâu nữa Bàn tay định mệnh sẽ đẩy ngươi vào đại dương thống khổ vì có Ngài... Ta cũng vậy, Ta sẽ bị chìm tận đáy sâu bể khổ đó. Hãy vui mừng, vì ngươi đã được chọn làm người dương cao ngọn cờ của đội quân cao cả sẽ chịu sự tử đạo trong Danh Ngài. Trên khắp các đường phố Shiraz, sự xúc phạm tàn nhẫn sẽ tác động lên cơ thể ngươi. Ngươi sẽ sống... Các đạo quân của Đấng Vô hình sẽ hồi hải đến giúp ngươi và sẽ công bố với cả thế giới về sự anh hùng và vinh quang của ngươi”.

Với những lời này, Đức Bab từ biệt Quddus. Ngài đưa cho Quddus một bức thư để trao cho cậu Ngài cùng với một số các Thánh thư của Ngài. Ngài bảo Quddus chuyển lời chúc tụng yêu thương đến hiền phụ và từ mẫu của Ngài và đến mọi người thân quý ở Shiraz.

Thế là Quddus thực hiện cuộc hành trình đến Shiraz mang theo ước nguyện của Đấng Thầy Kính yêu. Đến Shiraz, người được cậu của Đức Bab vui mừng chào đón. Haji Mirza Siyyid Ali mời người ở lại nhà ông ấy. Cậu Đức Bab biết phần nào về Đức Bab và Sứ mạng của Ngài, nhưng chưa hề nắm rõ mọi sự việc khi Quddus giải thích đầy đủ cho ông, ông lập tức nhận ra chân lý và trở thành tín đồ đầu tiên của Đức Bab ở Shiraz sau 18 Mẫu tự của Người sống của Đức Bab. Đức tin của ông mạnh mẽ và tình yêu của ông đối với Đức Bab to lớn đến nỗi ông đã hiến cả cuộc đời để phụng sự Ngài. Ông là một người thương gia nổi tiếng ở Shiraz, nhưng ông không bao giờ để điều gì ngăn trở ông giới thiệu Sứ điệp mới cho công chúng hoặc bảo vệ Chánh Đạo và chính Đức Bab. Vì sự vĩ đại trong tình yêu của ông, sau này ông đã hiến mình làm một vị trong Bảy Vị Thánh tử đạo ở Shiraz.

Người kế tiếp mà Quddus gặp ở Shiraz là Mulla Sadiq. Mulla Sadiq trở thành ngọn lửa rực cháy bởi tình yêu của Đức Bab đến nỗi một ngày nọ khi ông hướng dẫn các tín đồ Hồi giáo trung thành cầu nguyện trong đền thờ, ông kêu gọi những tín đồ Hồi giáo cầu nguyện và đọc thêm những lời mà Đức Bab đã giảng bút và yêu cầu họ sử dụng. Những tu sĩ Hồi giáo khác rất giận dữ, vì thế họ báo chuyện Mulla Sadiq cho Tổng trấn biết. Tổng trấn ra lệnh bắt giữ cả Quddus và Mulla Sadiq.

Sau khi tra hỏi Mulla Sadiq, ông ta mắng chửi, rồi khiến bọn hộ vệ, lột quần áo và đánh Mulla Sadiq cả ngàn roi. Rồi ông lại ra lệnh đốt râu Quddus và Mulla Sadiq, rồi chọc thủng mũi sao cho có thể xỏ dây qua mũi và dẫn họ đi khắp các nẻo đường thành phố cho mọi người xem.

Tổng trấn đã ra lệnh làm điều này và không ai được giúp đỡ họ. Cả Quddus và Mulla Sadiq đã dững cảm đặt mình vào trong tay Thượng Đế, thậm chí Mulla Sadiq còn giữ nụ cười trên gương mặt trong khi phải chịu những trận đòn, vì ông biết mình đã không làm gì sai trái. Ngay sau đó họ được lệnh phải rời khỏi thành phố Shiraz với lời cảnh cáo rằng họ sẽ bị giết nếu tìm cách quay trở lại.

Các bạn có nhớ những lời cuối cùng của Đức Bab phán cùng Quddus không? “Trên đường phố Shiraz... sự xúc phạm tàn nhẫn sẽ tác động lên cơ thể người... Các đạo quân cho của Đảng Vô hình sẽ công bố với tất cả các thế giới sự anh hùng và vinh quang của người”.

Trong tình huống ấy Quddus và Mulla Sadiq đã được ban cho vinh dự trở thành những người đầu tiên bị hành hạ trên đất Ba-tur vì có Đảng Kính yêu của mình.

3

Từ Shiraz, Quddus đến Kirman, ở đó người đưa Haij Siyyid Javad, một bậc đại thông thái vào Chánh Đạo. Từ Kirman, Quddus đi qua nhiều thành phố cũng tạo cảm hứng cho nhiều người khác hy sinh mạng sống vì Đức Bab.

Trong khi Quddus ở Tihran, người đã được đưa đến gặp Đức Baha'u'llah. Lúc đó Đức Baha'u'llah nghĩ gì về Quddus không ai biết, nhưng em trai của Đức Baha'u'llah, Aqay-i-Kalim rất có ấn tượng. Ông kể với một người bạn: “Sự thu hút của Quddus, cách xử sự nhẹ nhàng, sự tử tế, vẻ duyên dáng, kết hợp với cung cách trang nghiêm đã khiến mọi người phải yêu mến. Một ngày chúng tôi nhìn người chuẩn bị cầu nguyện, chúng tôi thấy người thật khác lạ làm sao, rõ ràng là người có vẻ thu hút hơn mọi người khác”.

Từ Tihran, Quddus đi về nhà ở Barfurush, trong tỉnh Mazindaran, người sống ở đó nhiều tháng với gia đình và bà con. Mẹ kể đôi xử tử tế với Quddus và chăm sóc người như thể mẹ ruột của người vậy. Bà mong chờ và rất hy vọng đến một ngày nào Quddus lập gia đình. Bà nói điều đó sẽ làm cho bà vui mừng hơn bất cứ điều gì khác. Khi Quddus 25 tuổi bà thường nói: “Mẹ e rằng mẹ sẽ ra đi với niềm vui không được trọn vẹn”.

Quddus nói với mẹ: “Ngày kết hôn của con sẽ đến. Ngày đó sẽ là ngày vinh quang nhất. Ngày đó sẽ không diễn ra ở trong nhà này, mà sẽ diễn ra ở ngoài trời. Hôn lễ đó sẽ diễn ra ở giữa Sabzih-Maydan, trong khi hàng ngàn người nhìn xem. Ở đó con sẽ tổ chức đám cưới của mình và nhìn thấy mọi niềm hy vọng của con được hoàn thành”. Mẹ của người không hiểu nghĩa những lời này mãi cho đến ba năm sau, khi Quddus bị giết ở Sabzih-Maydan, người đã hy sinh mạng sống mình cho Đức Bab.

Quddus sống ở Barfurush khoảng 2 năm. Người giảng cho các tầng lớp dân chúng và với tính tình lịch thiệp và kiến thức sâu rộng, người được mọi người trong thị trấn rất yêu thương.

Một hôm, Mulla Husayn đến nhà Quddus, và báo rằng ông vừa mới đi thăm Đức Bab trong nhà tù ở Mah-Ku. Đối với Quddus, được gặp Mulla Husayn là điều thật tuyệt vời. Người thân ái ôm lấy Mulla Husayn, chăm sóc người khách thật tận tình và làm mọi thứ cho Mulla Husayn được thoải mái. Người tự tay rửa những vết nứt lở trên chân Mulla

Husayn và giặt quần áo cho Mulla Husayn. Người mời Mulla Husayn ngồi vào ghế danh dự cạnh bàn và đi mời tất cả bạn bè đến gặp Mulla Husayn.

Sau buổi cơm chiều, khi khách đã về hết, Quddus hỏi để biết tất cả tin tức về Đức Bab. Sau một lúc trò chuyện khá lâu, cuối cùng Mulla Husayn nói: “Nhưng Ngài đã không ban cho tôi những hướng dẫn là tôi phải làm gì tiếp theo để phát triển Chánh Đạo. Ngài dạy tôi rằng một kho báu ẩn tàng ở Mazindaran sẽ biểu lộ ra cho tôi, và khi đó tôi sẽ biết phải làm gì”.

Chúng ta biết rằng Quddus là tông đồ sủng ái của Đức Bab. Chúng ta cũng biết Đức Bab đã chọn Quddus cùng sống cạnh Ngài trong 14 tháng để Ngài có thể chuẩn bị cho Quddus gánh vác công việc của Ngài khi Ngài ở trong tù. Trong khi Quddus ở cạnh Đức Bab, người đã học được nhiều điều mà những người khác trong các Mẫu tự của Người sống không được đặc ân để học được phú cho một uy lực tâm linh đặc biệt, khiến người trở thành nhân vật Babi quan trọng nhất sau Đức Bab .

Khi Quddus nghe nói Mulla Husayn đang tìm kho tàng ẩn giấu, người đưa cho Mulla Husayn xem một bản văn mà người đã viết xong. Mulla Husayn đọc bản văn và lập tức nhận ra quyền năng đặc biệt mà Đức Bab đã ban cho Quddus. Không chút do dự, ông nói: “Chính Quddus là kho tàng ẩn dấu mà Đức Bab đã bảo tôi đi tìm cho đấng Thầy của tôi hiện nay ở trong tù trên núi ở Adhirbayjan, người phản ánh vinh quang của Ngài hiện đang đứng trước mặt tôi”. Từ giây phút đó, Mulla Husayn chấp nhận Quddus là người lãnh đạo mới, và ông làm bất cứ điều gì mà Quddus bảo ông làm, giống như thể Đức Bab ra lệnh cho ông. Thế là Quddus trở thành người lãnh đạo mới của các tín đồ Babi, trong khi Đức Bab đang ở trong tù Mah-Ku và ở lâu đài tại Chihriq.

Sáng hôm sau, khi các bạn Quddus đến nhà người lần thứ hai, họ nghe Quddus nói với Mulla Husayn: “Bây giờ, ngay giờ phút này, ông phải đứng lên và đến ngay Khurasan. Trong thành phố Mashhad, ông hãy dựng một ngôi nhà để chúng ta có thể sống và tiếp khách. Ông sẽ mời mọi linh hồn trong sạch đến ngôi nhà này và chúng ta sẽ chuẩn bị cho họ hợp lực cùng nhau đi giới thiệu Chánh Đạo của Thượng Đế”.

Mulla Husayn lên đường ngay, không bao lâu ngôi nhà ở Mashhad đã hoàn thành. Ngôi nhà được gọi là Babiyyih theo Danh Đức Bab và danh đó được lưu lại cho đến ngày nay. Ngay sau khi nhà được xây xong, Quddus đã đến Mashhad để sống với Mulla Husayn. Hai vị cùng làm việc như một nhóm. Mulla Husayn có thể đi ra ngoài tiếp xúc với mọi người và giới thiệu Chánh Đạo cho họ. Rồi ông đưa họ đến nhà Babiyyih để nghe Quddus giảng. Quddus giảng cho họ và chấp nhận sự tuyên xưng của họ, và phái họ đi truyền giáo cho người khác. Bằng cách này, một tinh thần kỳ diệu đã lan tỏa khắp thành phố Mashhad. Số người đến ngôi nhà để học đạo đông đến nỗi vị cảnh sát trưởng không thể kiểm soát được sự lưu thông. Và tin mừng về Chánh Đạo phát triển từ Mashhad đến tất cả các nơi trong tỉnh và thậm chí vươn ra khỏi tỉnh nữa.

Trong suốt thời gian này, khi Chánh Đạo phát triển một cách nhanh chóng khắp mọi nơi ở Iran, thì Đức Bab từ trong nhà tù gọi một Thông điệp đến cho các tín đồ yêu cầu tổ chức một cuộc hội nghị ở tỉnh Khurasan. Điều quan trọng đặc biệt là Quddus phải có mặt ở đó, vì người là vị lãnh đạo mới của người Babi trong khi Đức Bab còn ở trong tù. Trước khi rời Mashhad, Quddus triệu tập các tín đồ ở Mashhad lại và nói với họ: “Từ bây giờ, các đạo hữu hãy coi Mulla Husayn là người lãnh đạo của mình. Các đạo hữu nên tuân tùng bất cứ điều gì mà ông ấy yêu cầu mà không nghi ngờ. Các đạo hữu sẽ gặp rất nhiều khó khăn trong tương lai gần đây. Những ngày thử thách to lớn sẽ sớm đến. Nhưng nếu các đạo hữu tuân tùng Mulla Husayn, thì ông ấy sẽ biết cách cứu các đạo hữu khi những khó khăn trở nên tồi tệ nhất”.

Nói xong những lời này, Quddus rời các đạo hữu ở thành phố Mashhad, và bắt đầu đến ngôi làng nhỏ ở Badasht. Trên đường đi đến Badasht, người gặp Đức Baha'u'llah trong làng Shah-Rud, và cùng Ngài đi dự hội nghị.

Bây giờ là đầu mùa hè. Khi Đức Baha'u'llah đến Badasht, Ngài thuê 3 ngôi vườn – một ngôi vườn dành cho Quddus, một ngôi vườn dành cho Tahirih và người phục vụ bà, và một ngôi vườn dành cho Ngài. Hẳn các bạn còn nhớ, Tahirih người phụ nữ duy nhất được mang danh hiệu Mẫu tự của Người sống. Có tất cả 81 người Babi tham dự cuộc hội nghị đầu tiên này trong lịch sử Baha'i. Tất cả 81 người có mặt đều là khách của Đức Baha'u'llah. Cuộc hội nghị kéo dài 22 ngày.

Mục đích của cuộc hội nghị này là đoạn tuyệt với các luật cũ và giải thích cho người Babi biết về Thời đại mới. Trước đó họ vẫn giữ theo những luật của Đức Muhammad. Nhưng giờ đến lúc để họ tuân theo giáo lý mới của Đức Bab. Như các bạn sẽ thấy, đó là lúc thử thách những tâm hồn tinh khiết và những tín đồ chân thật.

Thời gian đó, Đức Baha'u'llah chưa là lãnh đạo của Chánh Đạo. Hầu hết các tín đồ Babi vẫn xem Quddus là người lãnh đạo của mình, bởi vì người là nhân vật gần Đức Bab nhất. Cuộc hội nghị do Đức Bab triệu tập, nhưng vì khi đó Ngài vẫn còn ở trong tù, nên Ngài không thể đến dự.

Dầu sao, lần hỏi mọi người đều thấy rõ rằng Đức Baha'u'llah thật sự là nhân vật quan trọng nhất trong cuộc hội nghị. Mỗi ngày Đức Baha'u'llah mặc khải một kinh bản mới mà các tín đồ cùng xướng ngâm. Trong những Kinh bản này, Ngài ban cho mỗi người hiện diện một danh mới cho thích hợp với Ngày Mới. Qurratul-Ayn, được ban cho danh mới là “Tahirih”, Muhammad Ali được ban cho danh “Quddus” và v.v. Ngay chính Đức Baha'u'llah, Người luôn nổi tiếng là Husayn-Ali, đã chấp nhận danh mà Đức Bab ban cho Ngài là “Baha”.

Một hôm tại cuộc hội nghị, Đức Baha'u'llah bị bệnh và ở lại trong lều của Ngài. Ngay khi Quddus nghe được tin, người liền vội vã đến thăm Đức Baha'u'llah. Không bao lâu sau, các tín đồ đều đến và vây quanh bên Ngài. Mọi người vừa đến đó thì Tahirih nhờ người mang thư đến cho Quddus, mời người đến gặp bà trong khu vườn của bà. Quddus rất giận dữ vì bị một người đàn bà ra lệnh, nên người nói “Ta hoàn toàn cắt đứt liên hệ với Tahirih

rời. Ta không tới đó đâu.” Nhận câu trả lời, người mang thư quay trở về gặp Tahirih, nhưng bà gửi cho mời Quddus một lần nữa. Người ấy nói: “Tahirih mời ông đến gặp bà trong khu vườn của bà. Nếu ông không đến gặp bà ấy, bà ấy sẽ đến gặp ông.”

Trong thời kỳ đó, người đàn bà không được phép xuất hiện giữa đám đàn ông. Người đàn ông không được nhìn mặt người phụ nữ nào ngoài vợ mình. Và tất nhiên không người đàn ông nào được nhìn mặt Tahirih, bởi vì bà được xem như là hiện thân của Fatimih, ái nữ của Đấng Tiên tri Muhammad, một người phụ nữ tinh khiết và thánh thiện. Vì lẽ đó, Quddus không thể tin rằng Tahirih lại làm một việc như thế. Người nói: “Ta sẽ không đi với ông”. Người đưa thư lại nói với Quddus: “Hoặc là ông nên đi với tôi đến gặp Tahirih, hoặc là ông nên chặt đầu tôi với thanh kiếm này”. Quddus quá ngạc nhiên về điều này, đặc biệt khi người đưa tin đặt thanh kiếm xuống chân Quddus và cúi xuống cho Quddus cắt đầu của mình. Nhưng lúc này không gì ngăn cản được Quddus, vì thế người nâng thanh gươm lên và nói: “Thôi được, nếu ý nguyện của ông là muốn được chặt đầu, thì ta sẽ chặt nó”. Vừa lúc đó, Tahirih đã đứng trước mặt mọi người! Điều đó gây xúc động thật mạnh! Thật là khủng khiếp khi một người đàn bà làm như thế! Bà không chỉ đến lều gặp toàn đàn ông, mà bà còn không che mặt và ăn mặc rất đẹp. Sự việc như thế chưa bao giờ có người nào được chứng kiến! Một người đàn ông xúc động mạnh đến nỗi đã tự cắt đứt cuống họng. Với khuôn mặt và thân hình đẫm máu người đó chạy ra khỏi cuộc họp. Nhiều người khác cũng rời khỏi lều và từ bỏ Chánh Đạo nữa. Những người khác không nói nên lời, họ không thể tin vào mắt mình nữa!

Tahirih bước tới và ngồi xuống bên phải Quddus. Bà nói ít lời với những người hiện diện và tuyên bố rằng bà là Tiếng Kèn đã được hứa hẹn. Rồi quay về phía Quddus và nói: “Ông đã thiếu cẩn thận trong cách truyền bá Chánh Đạo ở Khurasan”. Quddus rất tức giận và nói: “Tôi có thể làm điều tôi muốn. Tôi không phải làm theo ý chí và sự hài lòng của những người đồng môn”.

Đó là bắt đầu sự tranh cãi giữa Tahirih và Quddus diễn ra trong nhiều ngày. Tahirih nói với những người Babi: “Quddus đã mắc nhiều sai lầm, và tôi được Đức Bab cử đến đây để hướng dẫn ông ấy biết phải làm gì”. Quddus trả lời: “Tahirih là người sai lầm. Bà ấy nói không đúng sự thật. Ai nghe theo Tahirih là đi theo con đường sai trái”. Một số người Babi tán thành Tahirih, một số khác đồng ý với Quddus. Một số khác lại nghĩ rằng cả hai đều đúng và cuộc hội nghị này trở thành trắc nghiệm đức tin của họ.

Sau mấy ngày, Đức Baha’u’llah can thiệp vào và chặn đứng cuộc tranh cãi một cách thật tuyệt vời. Ngài đưa Quddus và Tahirih đến với nhau, và Quddus nhìn nhận rằng Tahirih đúng. Quddus và Tahirih lại trở thành bạn thân, các tín đồ đã được Đức Baha’u’llah khuyên nên chấp nhận giáo lý của Đức Bab.

Mặc dù thời gian đó người Babi không biết rõ sự thật, song Đức Baha’u’llah, Quddus và Tahirih dường như đã thống nhất về kế hoạch chung. Tahirih đã làm theo lời chỉ dẫn của Đức Baha’u’llah. Ngài đã dạy bà phải làm gì. Ngài cũng dạy Quddus đối đáp với Tahirih. Tại sao Đức Baha’u’llah chọn giải pháp này để giới thiệu giáo lý mới? Bởi vì Đức Bab muốn rằng những người hiện diện phải tự mình suy nghĩ và tự mình quyết định nên theo luật cũ của Hồi giáo, hoặc theo cách sống mới do Đức Bab đã mang đến. Đó là lúc các tâm hồn phải trải qua cơn thử thách lớn. Giữa Tahirih và Quddus, hai vị nên nêu ra tất cả những

lý lẽ để ủng hộ và chống đối giáo lý của Đức Bab, để cho mọi người có dịp tự suy nghĩ về các lý lẽ và tự chọn lấy quyết định trong sáng. Vì thế, dù bề ngoài Quddus và Tahirih có vẻ như tranh cãi với nhau trong suốt cuộc hội nghị, nhưng thật ra hai vị ấy chỉ làm theo lời chỉ dẫn của Đức Baha'u'llah.

Khi hội nghị ở Badasht kết thúc, các tín đồ cùng về Mazindaran. Quddus và Tahirih ngồi chung một xe.

5

Trong khi Đức Baha'u'llah, Tahirih và Quddus và một số tín đồ tạm nghỉ ở làng Niyala, một số dân chúng từ đỉnh núi đã ném đá xuống. Bởi sự nguy hiểm đó, Đức Baha'u'llah cho Quddus mặc y phục của Ngài đưa để đi xa. Khi cuộc tấn công lắng xuống, Đức Baha'u'llah phán cùng dân chúng ở Niyala và khiến cho họ thấy rằng họ đã làm sai.

Quddus thoát chết nhưng rồi vẫn bị kẻ địch bắt giữ và bị giam trong nhà người bà con ở thành phố Sari. Người bị giam trong căn nhà này suốt 95 ngày và dù được đối xử tử tế, người vẫn không thể làm điều mà người muốn làm nhất – người đã không thể đi ra ngoài để truyền giảng Chánh Đạo tôn quý của mình.

Trong thời gian này rất khó khăn cho người Babi ở Iran. Càng lúc càng có nhiều người Iran chấp nhận Đức Bab là sự trở lại của Đức Chúa Jesus và Đức Muhammad. Càng lúc càng có nhiều người được nghe rằng Đức Bab đã thôi áp dụng một số luật cũ của Đức Muhammad trong Hội nghị ở Badasht. Và vì thế, càng lúc càng có nhiều nhà lãnh đạo Hồi giáo căm ghét người Babi và muốn ngăn chặn sự phát triển của Tôn giáo mới này. Tình cảnh trở nên nguy hiểm cho người Babi khi rời khỏi nhà, dù là ban ngày hay ban đêm. Các tín đồ Hồi giáo tìm cách giết càng nhiều người Babi càng tốt. Họ có thể vào nhà người Babi, trong khi đàn ông đi vắng suốt ngày, để giết phụ nữ và trẻ em. Buổi tối, tín đồ Hồi giáo tấn công người Babi trên đường về nhà hoặc trong khi họ đang đi ngoài phố, giết họ hoặc giam giữ họ.

Sau một thời gian, Đức Bab gửi thông điệp đến Mulla Husayn dạy rằng ông phải đến giúp đỡ Quddus, hiện đang bị giam trong nhà của bà con ở thành phố Sari. Vì thế Mulla Husayn cùng với vài người ra đi. Trên đường đi, Mulla Husayn và các bạn đồng hành bị tấn công quá nhiều lần nên ông quyết định phải dừng lại tại Lãng Shaykh Tabarsi và dựng một thành lũy để có thể bảo vệ chính mình và các bạn đồng hành khỏi bị giết.

Ngay khi thành lũy Shaykh Tabarsi được xây xong, Đức Baha'u'llah đã đến xem xét nó. Kiểm tra xong, Đức Baha'u'llah chuẩn nhận, Ngài góp vài ý kiến để sửa sang cho tiện nghi hơn rồi Ngài phán cùng Mulla Husayn: “Điều mà thành lũy này và các bạn đang cần là sự hiện diện của Quddus”. Đức Baha'u'llah biết rằng nếu Quddus có ở đây mọi thứ sẽ hoàn thiện hơn. Vì thế Ngài bảo với Mulla Husayn cử Mulla Mihdi và 6 người khác cùng đến Sari để giải thoát cho Quddus. Ngài dạy điều đó sẽ rất dễ dàng, điều phải làm là hãy nói với người bà con rằng ông phải giao Quddus cho đoàn, thế thôi. Đức Baha'u'llah phán: “Sự kính sợ Thượng Đế và sự kính hãi hình phạt của Ngài sẽ khiến người ấy giao ngay tù nhân.”

Đoàn người lập tức lên đường đến thị trấn Sari đúng như Đức Baha'u'llah đã dạy. Đoàn người đòi giao Quddus, người bà con liền để Quddus ra đi, mà không gây chút khó khăn hoặc trở ngại nào. Quyền năng của Thượng Đế là như thế đấy.

6

Quddus về đến thành ở Shaykh Tabarsi thì Mulla Husayn liền gọi mọi người trong thành và nói với họ rằng cả Đức Bab lẫn Đức Baha'u'llah đều muốn Quddus ở đây. Họ cần phải hướng về Quddus như là chính Đức Bab. Ông nói thêm: “Còn về phần ta, các bạn hãy xem ta là bề tôi thấp kém của người. Các bạn phải tuyệt đối tuân theo Quddus ngay cả khi người bảo các bạn phải giết ta, các bạn phải lập tức vâng lời. Nếu các bạn do dự, các bạn sẽ trở thành những kẻ không trung thành với Chánh Đạo. Các bạn không được đến gặp người ngoại trừ khi các bạn được mời. Các bạn phải từ bỏ các ước mơ và khát vọng của mình, và tuân theo các kế hoạch và mệnh lệnh của người. Các bạn phải làm như thế nào để ta được hãnh diện về các bạn”. Sau đó, Mulla Husayn đưa khoảng 100 người đến gặp Quddus. Ông đưa mỗi người cầm hai cây nến, và họ đi trong đêm tối. Họ hân hoan biết bao khi được gặp Quddus kính yêu! Vẫn cầm nến trong tay, họ theo người lãnh đạo mới quay trở về thành, hát bài thánh ca: “Thiên liêng thay, thiên liêng thay, Đấng Chúa, Đấng Thượng Đế của chúng con, Đấng Chúa của các thiên thần và các linh!” “Quddus” nghĩa là “Thánh thiện”.

Quddus xuống ngựa tại thành Shaykh Tabarsi, câu hỏi đầu tiên của người là về Đức Baha'u'llah. Mulla Husayn đáp rằng, bởi ý chí của Thượng Đế, Đức Baha'u'llah sẽ trở lại thăm thành. Quddus hỏi có bao nhiêu người ở trong thành. Theo truyền thuyết Hồi giáo, ở đó phải có 313 người để ứng với lời tiên tri xưa về Ngày Mới, Mulla Husayn đếm từng người một khi họ đi qua cổng thành. Thật ra, ông đếm được 312 người, và khi ông bước ra khỏi cổng để báo cáo con số cho Quddus, bỗng nhiên một thanh niên chạy vội vào thành. Người này chạy suốt từ Barfurush tới đây để gia nhập hàng ngũ những người giữ thành để hiến dâng đời mình cho Đức Bab Kính yêu. Khi Mulla Husayn báo với Quddus hiện giờ ta có đủ 313 người, Quddus nói: “Bất cứ điều gì lười Đấng Tiên tri của Thượng Đế phán liên hệ tới Đấng Hứa hẹn đều phải ứng nghiệm” Sự kiện này chứng minh là Ngày Mới đã đến và nhân loại sẽ nhận biết chân lý.

Sự lãnh đạo mà Quddus dành cho những người thủ thành Shaykh Tabaris là sự lãnh đạo tâm linh. Điều thú vị nhất về những người Babi ở trong thành lũy, đó là họ không phải là các đấu sĩ hay lính tráng để đánh giặc. Hầu hết những người này đều là sinh viên và giáo viên, những người làm nghề thanh nhã. Họ là những người thông minh đã từng học Kinh Quran. Họ có sức mạnh tâm linh chứ không phải sức mạnh thể xác. Điều khát khao của họ là được có thêm sự thức ngộ tâm linh về Ngày Mới này. Do đó, Quddus là người hoàn hảo cần có mặt trong thành để đem đến cho họ một cuộc sống mới. Người là một nhà thông thái.

Khi người đến thành, người trao cho Mulla Husayn những bài giảng mà người đã ghi chép rồi yêu cầu đọc to lên cho các tín đồ nghe. Chuyện thứ nhất nói về Đức Bab, chuyện thứ hai nói về Đức Baha'u'llah và chuyện thứ ba là về Tahirih. Một số người ngạc nhiên tại sao Quddus lại viết những điều tuyệt diệu như thế về Đức Baha'u'llah vì thời gian đó họ

không biết Đức Baha'u'llah là nhân vật quan trọng như thế nào. Khi Quddus nghe kể điều này, người nói: “Họ có thể hiểu đúng lúc thích hợp, nếu đó là ý chí của Thượng Đế”.

Quddus cũng đang viết bài luận giải tuyệt vời về một phần Kinh Quran. Bất chấp mọi khó khăn, người đã hoàn thành khi người sống trong thành và những người Babi rung động sôi nổi với quyền năng đó. Bài luận giải này dài bằng 6 lần Kinh Quran.

Mỗi ngày một lần vào buổi sáng và buổi chiều, Quddus yêu cầu Mulla Husayn hoặc một người bạn trong thành đọc các Thánh thư của Đức Bab. Quddus ngồi một mình, hoặc với vài người bạn ngồi xung quanh người lắng nghe những lời của Đấng Kính yêu. Thậm chí khi những vụ đánh nhau quyết liệt diễn ra quanh mình, người vẫn luôn đắm mình trong Thánh ngôn của Đức Bab.

Hoàn toàn tĩnh lặng, người để mặc các viên đạn muốn rơi xuống chỗ nào cũng mặc. Người luôn luôn cầu nguyện: “Con thật vinh hạnh được là người đầu tiên chịu đau khổ vì có Ngài ở Shiraz. Con khao khát được là người đầu tiên nhận lấy cái chết trên đường Ngài, một cái chết xứng đáng với Chánh Đạo của Ngài”.

Đó là loại kiến thức và một loại tín ngưỡng mà Quddus đã có. Khi các bạn đạo thấy được sự can đảm của người và lắng nghe lời khôn ngoan của người, niềm tin của họ trở nên mạnh mẽ hơn, chính họ trở nên can đảm hơn. Lúc đầu họ nghĩ Mulla Husayn rất cung kính đối với Quddus là vì Đức Bab và Đức Baha'u'llah bảo với ông rằng Quddus phải ở đó. Nhưng lần hỏi họ cũng mến yêu Quddus thật nhiều đến nỗi họ hiến cả tâm hồn họ cho người cũng như họ dâng hiến cho Mulla Husayn vậy.

7

Ngày nọ tiếp ngày kia, kẻ thù tấn công vào thành Shaykh Tabarsi. Mỗi lần như thế người Babi đều cất tiếng ca ngợi “Ya Sahibuz Zaman” (Hỡi Đấng Chúa của Thời đại) rồi họ cưỡi ngựa ra ngoài chiến đấu. Dù số người Babi còn ít, không được huấn luyện để chiến đấu và thường bị đói bởi thiếu thức ăn, họ thường đánh bại kẻ thù đến tấn công. Quddus và Mulla Husayn tiến ra phía trước và hai vị biểu lộ lòng dũng cảm lớn lao đến nỗi những người khác theo gương chiến đấu thật oanh liệt ở bên cạnh và sau lưng hai vị.

Một hôm kẻ thù cắt đứt nguồn nước. Ai ra khỏi thành để lấy nước đều bị giết chết. Do đó Quddus ra lệnh không ai rời khỏi thành. Một người nói với Quddus: “Nguồn bánh của chúng ta đã bị kẻ thù cắt đứt. Bây giờ chuyện gì sẽ xảy ra nếu như nước cũng bị cắt nốt?”

Nghe hỏi câu này, Quddus quay sang Mulla Husayn và nói: “Bởi ý chí của Thượng Đế, tối nay chúng ta sẽ có mưa rào, sau đó tuyết rơi đầy. Điều này sẽ giúp chúng ta đẩy lui cuộc tấn công theo kế hoạch của họ”.

Tối đó mưa rơi rất nhiều ở trên thành và đạn dược của kẻ thù ở quanh đó bị thiệt hoàn toàn; và người Babi có đủ nước để dùng ứng lời cầu nguyện của chúng ta, khiến cả mưa và tuyết đổ xuống kẻ thù. Thời tiết đã gây khó khăn cho họ và đem lại sự tươi mát cho chúng

ta. Tuy nhiên cuộc tấn công của kẻ thù vẫn tiếp tục và Quddus ra lệnh đào hào quanh thành để bảo vệ chắc hơn. Sau 19 ngày đào xới cực nhọc, hào đã hoàn thành.

Ngay sau đó, kẻ thù phái một đội quân hùng hậu hơn đến vây thành. Lần này người đứng đầu đội quân là Hoàng thân Mihdi-Quli Mirza. Vị Hoàng thân cắm trại nơi một ngọn đồi cao hơn thành và ra lệnh cho quân lính bắn về hướng đó. Trời chưa sáng hẳn Quddus đã ra lệnh: “Hỡi các anh hùng của Thượng Đế, hãy lên ngựa!” và cổng thành mở toang. Hai trăm lính hai người cưỡi ngựa theo sau Quddus và Mulla Husayn tiến về phía quân đội. Mặc dù, quân đội đông hơn nhiều so với người Babi, người Babi vẫn xông vào đoàn quân như vào chỗ không người. Họ xông thẳng tới tổng hành dinh của Hoàng thân, tiến vào phòng riêng của ông ta. Hoàng thân rất ngạc nhiên và sợ hãi đến nỗi ông nhảy qua cửa sổ phòng và chạy trốn chưa kịp mang giày.

Khi người Babi tiến vào dinh của Hoàng thân, họ thấy bao nhiêu hòm chứa đầy vàng, bạc và nhiều thứ đắt giá. Nhưng họ không lấy bất cứ thứ gì, ngoại trừ 1 lọ thuốc súng và cây kiếm quý của Hoàng thân. Sau cuộc chiến, mọi người vây quanh Quddus trong khi Mulla Husayn quan sát. Bỗng nhiên, quân đội tấn công lần nữa, Quddus bị một viên đạn bắn trúng miệng. Vài cái răng rớt ra, người bị thương ở lưỡi và cổ họng. Người không nói được nữa. Khi Mulla Husayn thấy miệng Quddus chảy máu thì kinh hãi, và toan đánh vào đầu mình nhưng Quddus ngăn ông lại. Sau đó Mulla Husayn cầm cả thanh gươm của Quddus và thanh gươm của Hoàng thân tự xông thẳng vào đạo quân. Cả đạo quân nhanh chóng đổi hướng và tháo chạy.

Với niềm đau và hối tiếc, họ mang Quddus về thành. Mọi người đều buồn vì người đã bị thương. Khi thấy họ buồn, Quddus lấy giấy và ghi mấy chữ vào đó bởi người không còn nói được. Người viết vào tờ giấy: “Chúng ta nên vui nhận ý chí của Thượng Đế. Chúng ta nên kiên định và đứng vững trong giờ thử thách... Dù thân ta đau đớn, linh hồn ta vẫn tươi vui. Ta rất tạ ơn Thượng Đế. Nếu các bạn yêu ta thì chớ nên buồn và điều đó sẽ làm cho ta buồn nữa”. Đó là cách Quddus dạy cho người Babi biết vui sướng khi phụng sự Thượng Đế dù phải gặp đau đến mức nào.

Quddus hồi phục nhanh nhưng người không giúp được gì trong cuộc tấn công kế tiếp vào thành mấy ngày sau đó. Do đó, Mulla Husayn phải lãnh đạo họ. Ông biết đây là trận chiến cuối cùng của mình. Khi ông dẫn đoàn người phóng ra khỏi thành, họ lại hét vang: “Ya Sahibuz Zaman” nhưng trong khi chiến đấu, ngựa của Mulla Husayn vướng phải sợi thừng, và ông bị bắn vào ngực. Mấy giờ sau ông qua đời, trước khi ông chết, ông được đưa trở về thành và một điều tuyệt vời đã xảy ra.

Ngay khi Mulla Husayn được mang về phòng, Quddus ra lệnh cho mọi người ra ngoài. Người nói với họ: “Hãy để tôi ở lại một mình với ông ấy. Có một số điều mà tôi chỉ muốn nói riêng với ông ấy”. Mọi người ra ngoài chỉ còn Mulla Husayn và Quddus ở trong phòng, nhưng họ vẫn đứng ngoài cửa và chờ đợi. Một người nhìn qua khe cửa, và nghe Quddus gọi tên Mulla Husayn. Ông rất ngạc nhiên thấy Mulla Husayn ngồi dậy và ngồi trước mặt Quddus trong kiểu qui thường ngày, đầu ông cúi xuống và đôi mắt nhắm lại, Mulla Husayn lắng nghe từng lời Quddus nói. Người kia nghe Quddus nói với Mulla Husayn “Ông đã vội vã rời khỏi thế giới này, và ông để tôi ở lại đối mặt với kẻ thù. Nếu điều này

làm vui lòng Thượng Đế, tôi sẽ vui vẻ đi theo ông trong một thời gian ngắn, và tôi cũng sẽ nếm được vị ngọt của thiên đường”.

Suốt 2 giờ Quddus và Mulla Husayn trò chuyện với nhau nhưng không ai biết hai người nói những gì. Sau một thời gian dài Quddus mở cửa ra cho các bạn cùng đến và nói: “Tôi đã nói lời từ biệt với Mulla Husayn. Tôi đã nói với ông rất nhiều điều, mà trước đây tôi không thể nói được”. Họ đến nơi Mulla Husayn nằm, thì thấy ông đã chết. Nhưng nụ cười vẫn còn trên gương mặt, trông ông có vẻ bình yên như người ngủ.

Tự tay Quddus chăm sóc thi hài Mulla Husayn, người lấy áo của mình mặc cho Mulla Husayn và ra lệnh an táng ở phía đông và ở ngay cạnh Lăng Shaykh Tabarsi. Những lời nói sau cùng của Quddus trước khi an táng Mulla Husayn: “Điều tốt đẹp cho ông là ông đã trung thành với Giao ước của Thượng Đế cho đến giờ cuối cùng. Tôi cầu nguyện Thượng Đế, tôi và ông sẽ không bao giờ có sự xa cách”. Rồi người hôn lên giữa đôi mắt và vàng trán của Mulla Husayn, rồi đặt thi thể ông vào trong mộ. Sau đó ông nói với mọi người đứng gần đó rằng: “Chúng ta phải giữ kín nơi an táng Mulla Husayn”. Tiếp theo ông ra lệnh rằng 36 người tử đạo trong ngày đó được chôn cất ở phía bắc của Lăng tất cả chung một ngôi mộ. Và lời cuối cùng ông nói với 36 vị này là: “Những người con yêu thương của Thượng Đế hãy học lấy tấm gương của những người tử đạo này vì Chánh Đạo của chúng ta. Hãy giữ sự thống nhất như những người này lúc còn sống cũng như khi đã chết”.

Chín mươi người bạn của Quddus đã bị thương tối hôm đó, kết quả là hầu hết đều tử đạo. Quddus cử Mirza Muhammad Baqir thay Mulla Husayn làm người tổ chức lại hàng ngũ anh em. Mirza Muhammad Baqir chính là người xây dựng thành trì và là người dựng ngôi nhà Babiyyih.

Kẻ thù bị đánh bại thảm hại tối hôm đó, nên 45 ngày sau họ mới lại tấn công một đợt khác. Tuy nhiên, trong suốt thời gian này người Babi không được phép đi ra ngoài để đi tìm thức ăn. Thậm chí họ giết con ngựa của Mulla Husayn, tán xương làm bột và thịt làm thức ăn. Khi lương thực hết họ lại thiếu ăn, Quddus bảo với Mirza Muhammad Baqir phân phát lượng gạo cuối cùng cho mọi người. Khi ai nấy nhận được phần của mình, Quddus nói: “Nếu ai cảm thấy mình đủ sức chịu đựng các khó khăn sắp xảy đến thì có thể ở với chúng ta trong thành này. Còn như ai có chút nào lo sợ, thì nên rời khỏi đây ngay. Không lâu nữa kẻ thù sẽ lại tấn công chúng ta, và lúc đó không còn con đường nào cho bất cứ ai tránh thoát những khó khăn đang tới”.

Tối hôm đó, một người trong thành phản bội các bạn mình và báo tin cho Abbas-Quli Khan, người chỉ huy quân địch, rằng Mulla Husayn đã bị giết cùng với nhiều người khác nữa. Hấn thúc giục cho Abbas-Quli Khan tấn công người Babi ngay bây giờ vì họ đang đói và đang chịu thử thách ghê gớm. Khi Abbas-Quli Khan nghe được những tin là Mulla Husayn bị giết, y vui mừng khôn xiết. Ông ta nghĩ rằng bây giờ sẽ không còn khó khăn gì trong việc chiếm Thành Shaykh Tabarsi và chắc sẽ được vua Ba-tur ban thưởng cho. Ông giết chết người đem tin tức và chuẩn bị tấn công.

Vào ngày tấn công, ông ta dẫn đầu tới hai trung đoàn tiến đến thành. Quddus thấy họ đến và bảo với Mirza Muhammad Baqir: “Hãy dẫn 18 người đi theo ông ra đương đầu với hai trung đoàn này. Hãy dạy cho Abbas-Quli Khan biết rằng, mặc dù Mulla Husayn không còn nữa, nhưng quyền lực của Thượng Đế vẫn ban cho những người bạn của ông ấy sức

manh để chiến thắng kẻ thù.” Mirza Muhammad Baqir lập tức chọn 18 người, nhảy lên lưng ngựa chạy ra ngoài miệng hô vang: “Ya Sahibuz-Zaman!”, cả đạo quân đã tháo chạy để giữ lấy mạng sống. Họ chạy một mạch đến Barfurush, mới dám dừng lại. Abbas-Quli Khan cũng run sợ đến té xuống ngựa, một chiếc giày vẫn còn vướng trên bàn đạp. Với một chiếc giày dính chân, ông cố bám theo đoàn quân đã bỏ chạy còn nhanh hơn ông.

Vậy là đã có chuyện 19 người thắng cả một đạo quân nhờ bảo vệ của Thượng Đế. Chiến thắng này là một ơn giải cứu to lớn cho người Babi. Nó nhắc nhở họ thêm một lần nữa về quyền năng của Thượng Đế, và điều đó giúp họ cảm nhận sự đoàn kết mà họ không có sau cái chết của Mulla Husayn. Tuy vậy, họ lại bị thiếu thức ăn. Họ phải lôi mấy con ngựa chết ngoài chiến trường về để nấu thịt. Có một con bò còn sót lại trong thành, nhưng người nuôi bò không chịu giết nó. Mỗi ngày ông dùng sữa nó để làm bánh cho Quddus. Tuy nhiên, khi anh em bị đói hơn nữa thì Quddus chỉ ăn được mấy thìa và luôn nhường phần còn lại cho người khác. Người nói: “Từ khi Mulla Husayn đã rời bỏ chúng ta, tôi không còn thiết ăn uống nữa. Tim ta róm máu khi ta nhìn thấy bạn bè bị đói ở xung quanh”. Dù vậy, bất chấp sự buồn bã, người vẫn tiếp tục viết lời giải thích kinh Quran, khuyến khích các bạn hãy dũng cảm và kiên nhẫn cho tới cùng.

Có người tên là Mulla Mirza Muhammad, đã kể câu chuyện sau đây về Quddus và những ngày ấy ở trong thành. Người nói: “Thượng Đế biết rằng dù tôi đói khát, chúng tôi vẫn không nghĩ về thức ăn. Tư tưởng chúng tôi không vướng bận chuyện lương thực hàng ngày. Chúng tôi được những lời mà Quddus đọc nâng cao đến nỗi chúng tôi không cảm thấy mệt mỏi nữa. Chúng tôi sẽ tiếp tục sống như vậy trong nhiều năm, không gì có thể làm cho chúng tôi buồn cả. Mỗi khi việc thiếu thức ăn làm cho chúng tôi mất sức thì Mirza Muhammad Baqir vội vàng đi tìm Quddus. Quddus liền đến với chúng tôi, nói vài lời với mỗi người trong chúng tôi và tâm hồn chúng tôi đã trở lại với niềm vui lớn. Chỉ cần nhìn thấy mặt người là chúng tôi cảm thấy sức mạnh trào dâng đến nỗi nếu kẻ thù mà tấn công chúng tôi lúc đó chắc chúng tôi sẽ sẵn sàng lao vào cuộc chiến và chiến thắng kẻ thù”.

Trong khi kẻ thù đang chuẩn bị cho đợt tấn công khác, những người Babi tiếp tục sống đạo trong thành, hân hoan chuẩn bị cho Thánh Lễ Naw-Ruz. Suốt ngày Thánh Lễ Naw-Ruz năm đó (1849), họ hát lời ngợi ca Thượng Đế bằng những bài thánh vịnh: “Thiên liêng thay, Thiên liêng thay Đấng Chúa, Đấng Thượng Đế của chúng con, Đấng Thượng Đế của các thiên thần và linh hồn”. Họ vui vẻ và hát nhiều bài ca thánh. Họ tạ ơn Thượng Đế về nhiều ơn phúc mà Đấng Toàn năng đã ban cho họ. Không có gì làm mất đi niềm hạnh phúc là được có sự hiện diện của Quddus và được phụng sự Thượng Đế như những Anh hùng trên đường Ngài.

8

Vào một ngày tết Naw-Ruz, Quddus viết một thông điệp gửi cho các bạn, trong thư người nói rằng thời gian đã đến khi nhiều người trong nhóm này phải nhận sự tử đạo vào ngày thứ chín sau Naw-Ruz, bốn đội quân bắt đầu bắn đại bác vào doanh thành ở Shaykh Tabarsi nhỏ bé. Khi đạn bắt đầu nổ, Quddus đi ra khỏi phòng và đến ngay giữa thành. Khuôn

mặt Người vẫn tươi cười, có thể nói chưa bao giờ người xuất hiện một cách bình tĩnh như thế. Khi người đi lại trên sàn, bỗng một quả đạn đại bác rơi trước mặt người, người bình tĩnh hát nó đi và nói: “Những kẻ thù nghịch này biết quá ít về quyền lực của Thượng Đế! Họ quên rằng Thượng Đế có thể làm bất cứ điều gì Ngài muốn, họ tính đe dọa những người Anh hùng của Thượng Đế sao? Những vị Anh hùng này không hề thiết địa vị, danh dự hoặc phần thưởng thế gian?”

Rồi người hướng về các bạn và nói những điều tuyệt diệu này: “Chớ sợ bất cứ điều gì mà kẻ thù gây ra. Các bạn là những người mà Đức Muhammad đã nhắc tới trong Kinh Quran khi Ngài viết: “Ôi, Ta ao ước biết bao được nhìn ngắm gương mặt các anh em của mình; các anh em của Ta sẽ xuất hiện trong những ngày cuối cùng! Chúng ta được ban ơn phước, họ được ban ơn phước; nhưng ơn phước của họ lớn hơn ơn phước của chúng ta.” Nay các bạn chớ sợ hãi, bằng không các bạn sẽ mất niềm vinh dự mà Đức Muhammad ban cho các bạn. Mỗi người trong các bạn đều có một thời điểm để chết. Khi thời điểm đó đến thì không có gì và không ai có thể làm thay đổi được. Bất cứ ai cố gắng như thế nào cũng không làm cho cuộc sống của các bạn dài thêm hoặc ngắn bớt được. Chỉ có Thượng Đế là biết hết, và chúng ta phải tuân theo kế hoạch của Ngài. Nếu các bạn thấy sợ chút nào tiếng nổ của các phát súng sẽ liên tục bắn vào thành này thì các bạn sẽ đánh mất sự che chở của Thượng Đế”.

Dù nhóm người giữ thành càng lúc càng đói khát hơn, lời giảng này đã đưa vào tâm hồn họ một sức sống mới. Họ chuẩn bị cho đợt tấn công mới. Khi đạn pháo rơi vào thành suốt những ngày kế tiếp, người Babi vẫn hát vang những câu thánh thi của Kinh Quran đến nỗi quân đội ở bên ngoài cũng nghe được. Vị Hoàng thân rất ngạc nhiên rằng họ đã không chịu thua và đầu hàng, trái lại tín đồ Babi vẫn hát những bài thánh ca và cầu nguyện.

Cuối cùng, Jafar-Quli Khan, người đứng đầu một trong bốn đội quân xây một tháp cao, đặt súng lên đó để có thể bắn thẳng vào thành. Khi Quddus thấy tháp được dựng xong, người nói với Mirza Muhammad Baqir: “Hãy ra ngoài và giảng cho tên tướng mới này một trận như ông đã giảng xuống tên Abbas-Quli Khan. Hãy làm cho hắn biết rằng các chiến sĩ gan cọp của Thượng Đế, dù vẫn có thể tỏ cho họ thấy sức mạnh vĩ đại mà chỉ có Thượng Đế mới có thể ban cho họ. Hãy làm cho hắn biết rằng càng đói khát các chiến sĩ này càng gây thiệt hại lớn hơn cho kẻ thù.”

Một lần nữa Mirza Muhammad Baqir lại lên ngựa xông ra khỏi thành cùng với 18 người khác. Tiếng hét ‘Ya Sahibuz-Zaman’ của họ vang lừng đến nỗi quân địch phải hoảng loạn. Jafar-Quli Khan và tên lính của y gục ngã dưới lưỡi gươm của người Babi và đạn pháo từ trên tháp cao bắn xuống. Người Babi vừa bắt đầu phá vỡ những bức tường họ đã dựng thì trời vừa tối, nên họ nghĩ điều khôn ngoan là nên rút vào thành, không người Babi nào bị thương trong trận đánh này. Trái lại họ còn mang về thành những con ngựa mạnh nhất và vỗ béo nhất của kẻ thù.

Không lâu sau trận đánh này, có một vụ nổ xảy ra trong doanh trại làm chết người chỉ huy và một số lính. Do vậy trong vòng một tháng không còn có cuộc tấn công nào vào người Babi. Suốt thời gian này, Quddus cho phép những người bạn đi ra ngoài và tìm gom thật nhiều củ. Củ này dùng nấu canh, họ chỉ còn lại mỗi món thức ăn này. Quddus bỏ ra

nhiều thời gian hơn để động viên các bạn khiến họ thêm vui vẻ và giúp tâm hồn được nhẹ nhàng.

Sau một tháng, sủng thần lại nổi. Lần này bộ binh cùng ào ạt tấn công thành, vì thế Quddus cử Mirza Muhammad Baqir ra trận cùng với 36 người thay vì 18 người. Khi đưa họ ra trận, người nói: “Từ khi vào thành, chúng ta chưa bao giờ tấn công họ trước. Chỉ sau khi họ tấn công chúng ta, chúng ta mới phải xông ra để tự vệ, nếu chúng ta muốn mở cuộc thánh chiến chống họ, nếu chúng ta muốn đem người vào Chánh Đạo bằng bạo lực, chúng ta sẽ dễ dàng làm được điều đó. Đến nay chúng ta có thể kích thích tất cả các dân tộc trên thế giới và chuẩn bị để họ chấp nhận Đấng Sứ giả của chúng ta. Tuy nhiên chúng ta không chọn theo cách thức như thế, cách chúng ta thuyết phục người đời là làm cho thấy đức tin của chúng ta, hành vi thiện hảo của chúng ta, và lòng sẵn sàng hy sinh mạng sống cho Chánh Đạo của chúng ta. Giờ đây đang đến nhanh để chúng ta có thể hoàn thành sứ mạng này”.

Mirza Muhammad Baqir nhảy lên ngựa với 36 người theo sau cùng thét vang ‘Ya Sahibuz-Zaman!’ Người Babi cưỡi ngựa tiến thẳng vào trong trại giặc và 5 người trong nhóm chịu tử đạo. Tuy nhiên kẻ thù thua trận và tháo chạy bỏ lại cả cờ nơi trận địa. Người Babi trở về thành mang theo 5 người tử đạo, được mai táng trong ngôi mộ bên cạnh những người tử đạo trong các trận chiến trước. Mirza Muhammad Baqir trao cho Quddus lá cờ địch bỏ lại.

9

Trận địa yên tĩnh trong nhiều ngày. Sau đó vị Hoàng thân gửi thông điệp đến Quddus nói rằng ông muốn chấm dứt chiến tranh và nghị hòa. Quddus cho hai người đại diện đến tông hành dinh của Hoàng thân. Vị Hoàng thân tiếp đãi lịch thiệp, mời trà nhưng họ từ chối, bởi họ không muốn được ăn uống nhiều hơn mọi người trong thành. Họ không muốn chịu đau khổ ít hơn người khác.

Sau đó vị Hoàng thân nói: “Cuộc chiến giữa chúng ta đã diễn ra khá lâu, cả hai bên chúng ta chiến đấu quá dài và mệt mỏi. Thế là đủ rồi. Chúng ta hãy tìm cách giải quyết những vấn đề bất đồng.” Nói xong ông ta cầm lấy cuốn Kinh Quran và viết mấy dòng vào trong một trang sách “Tôi thề bởi Thánh Kinh thiêng liêng nhất này, bởi sự công nghĩa của Đấng Thượng Đế đã mặc khải Kinh này, rằng tôi không có mục đích nào khác hơn là mang lại hòa bình và tình bằng hữu giữa chúng ta. Hãy ra khỏi thành và hãy tin chắc rằng sẽ không ai bị thương tổn gì cả. Tôi trịnh trọng thề rằng chính ông và các bạn ông đều nhận được sự che chở của Đấng Toàn năng, của Đấng Tiên tri Muhammad và của Vua Nasirid-Din Shah. Tôi hứa rằng không có ai, dù là quân đội hay dân chúng quanh đây sẽ tấn công các ông, Thượng Đế sẽ trừng phạt tôi đời đời nếu tôi muốn điều gì khác với điều vừa nói.” Rồi ông ta đóng dấu lên lời ghi, trao Kinh Quran cho đoàn đại diện và nhờ chuyển lời chúc tốt lành nhất đến cho Quddus. Rồi ông nói thêm: “Chiều nay tôi sẽ đưa một số ngựa đến cổng thành, tôi hy vọng Quddus và các bạn của ông sẽ đến doanh trại của tôi. Tôi sẽ dựng một cái lều đặc biệt cho các vị ở, và các vị sẽ là khách của tôi cho đến khi nào tôi sắp xếp xong cho mọi người về quê nhà, mọi phí tổn tôi chịu hết.”

Khi đoàn đại diện chuyên Kinh Quran cho Quddus, người kính cẩn hôn lên cuốn Kinh và nói: “Lạy Thượng Đế của chúng con, xin hãy quyết định giữa chúng con và giữa dân chúng theo chân lý, vì Người quyết định hoàn hảo nhất chính là Ngài.” Ngay sau đó, người bảo các bạn rằng họ nên chuẩn bị để rời khỏi thành “Chúng ta sẽ chấp nhận lời mời của Hoàng thân, để xem họ có thành thật hay không.”

Đến giờ hẹn, ngựa được đưa đến. Quddus quấn lên đầu chiếc khăn xanh do Đức Bab ban tặng, rồi người và các bạn rời khỏi thành mang theo tất cả những gì cần thiết. Họ đến ngôi lều và ngay sau khi đến đó Quddus nói với các bạn: “Từ bây giờ, chúng ta phải chấp nhận bất cứ điều gì xảy ra vì danh của Thượng Đế. Các bạn đừng để bất cứ điều gì xảy ra làm ô danh cao quý mà từng mang cho đến bây giờ. Hãy cầu xin Đấng Toàn năng rằng Ngài sẽ giúp chúng ta trung thành với Ngài cho đến giờ cuối cùng.”

Vài giờ sau khi mặt trời lặn vị Hoàng thân cho phục vụ một bữa rất đơn sơ. Quddus và 9 bạn khác cùng ở chung lều với người khước từ bữa ăn. Sáng hôm sau, vị Hoàng thân mời Mirza Muhammad Baqir đến gặp mình. Quddus bảo ông hãy đi và khi về hãy báo lại chuyện gì đã xảy ra. Mirza Muhammad Baqir gặp Hoàng thân và lại nhận được lời hứa của Hoàng thân là không ai bị hại cả. Kế hoạch dự trù là mỗi người bạn của Quddus sẽ được cấp một con ngựa để đi đến thị trấn Sang-Sar. Sau đó, mọi người sẽ được phép ai về nhà nấy dù ở bất cứ nơi nào.

Khi Mirza Muhammad Baqir về gặp Quddus ông nói: “Tôi tin chắc rằng những lời nói của hãn ta không thật lòng.” Quddus cũng đồng ý.

Rồi Quddus cùng với các bạn và bảo rằng họ không nên đợi ngựa đến vào ngày hôm sau. Họ cần phải lên đường về quê trong đêm nay. Còn người thì sẽ đến ngay Barfurush. Họ xin người đừng rời xa họ, nhưng người nói: “Đừng có khóc, chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau thôi và để rồi không bao giờ xa nhau nữa. Chúng ta sẽ đặt Chánh Đạo trong bàn tay chăm sóc của Thượng Đế. Bất cứ điều gì xảy ra theo ý chí Ngài, chúng ta vui lòng chấp nhận”. Một lần nữa, người bảo họ hãy rời khỏi nơi đây trong đêm nay.

Quddus trở lại ngay buổi sáng hôm đó. Người liền nhận lời của Hoàng thân mời người. Khi ông đến lều, Quddus đã trở thành tù nhân của Hoàng thân, và người không thể nói được gì với các bạn. Rồi Hoàng thân gửi bức thông điệp đến các bạn của Quddus nói rằng Quddus muốn gặp họ ở bản doanh của ông. Một số người đã tin theo bức thông điệp đó, và khi họ đến tổng hành dinh, họ đã bị bắt và bị bán làm nô lệ. Số ít những người này là những người duy nhất còn sống sót để kể lại cho thế giới biết chuyện gì đã xảy ra trong Thành Shaykh Tabarsi.

Hầu hết những người còn lại đều bị giết. Trước tiên, một số lính của Hoàng thân buộc Mulla Yusul, một trong những người tin cẩn nhất của Quddus, đến gặp những người Babi. Ông ta trả lời: “Tôi sẽ nói với họ những gì ông bảo tôi nói với họ”, rồi tôi sẽ nói thêm “Đó chỉ là điều dối trá thôi!” Nhưng ông nói vừa dứt lời thì đã bị giết.

Tiếp đến, quân đội quay lại tấn công thành, họ bắn vào thành và tiêu hủy nó hoàn toàn. Họ đốt phá các nơi trong thành và họ san bằng cả vùng đất quanh Lãng, làm như thể chưa có chuyện gì xảy ra ở đó.

Cuối cùng, sau khi người Babi không có thành để tự vệ nữa, quân đội đã tấn công vào các lều và giết chết hầu hết những người ở trong đó. Trước khi chết, họ hát bài thánh kinh mà họ thường hay hát: “Thiên liêng thay, thiên liêng thay, lạy Chúa Đấng Thượng Đế của chúng con, Đấng Thượng Đế của các thiên thần và linh hồn.” Một số người bị bắt cầm tù và Hoàng thân đã giải thoát cho ba người bởi họ là những người rất nổi tiếng ở Iran. Nếu những người ấy bị giết, Hoàng thân sẽ mất đi sự ủng hộ của quần chúng, những người ở tù bị tra tấn làm trò cười cho bè nhóm của Hoàng thân. Người thì bị dao cắt thành nhiều mảnh, người thì bị xé xác, người thì bị treo trên cây và bị đạn bắn đầy người, còn những người khác thì bị bỏ vào nòng súng tan nát. Cả thế giới bàng hoàng về sự hy sinh của những người Babi, và ngày nay chúng ta vẫn còn tự hỏi nhờ đâu những người này có thể làm được điều đó.

10

Ngay khi tất cả những người bị giết, Hoàng thân đưa Quddus về thành phố quê nhà của người là Barfurush. Ở đó Hoàng thân được nghênh đón bởi Saidul-Ulama, người đứng đầu Hồi giáo ở thành phố đó. Tất cả giới tăng lữ cũng ra nghênh đón Hoàng thân. Dân chúng cầm cờ rong khắp phố và đốt pháo đại trong đêm để ăn mừng chiến thắng người Babi. Suốt ba ngày, Hoàng thân không nói gì với ai về điều ông định làm đối với Quddus. Chính ông cũng không dám làm gì người. Kế hoạch của ông là đưa Quddus đến Tihiran và giao người cho Quốc vương, và để tùy Vua muốn làm gì thì làm. Nhưng Saidul-Ulama đã có các kế hoạch khác. Ông ta đã rất ghét Mulla Husayn và bây giờ ông ghét luôn Quddus. Khi ông biết được kế hoạch của vị Hoàng thân, ông đã cố tranh cãi để Hoàng thân thay đổi ý định. Khi ông biết rằng vị Hoàng thân không chấp nhận, ông triệu tập mọi người đến đền thờ, Saidul-Ulama kêu gọi nhân dân Barfurush ủng hộ ông thuyết phục vị Hoàng thân không được đưa Quddus đến cho Vua. Ông nói với họ: “Ta thề trước Thượng Đế rằng ta sẽ không ăn không ngủ mãi cho đến khi chính tay ta giết chết Quddus”.

Khi Hoàng thân biết được rằng dân ở Barfurush chống lại ông, ông cảm thấy sợ cho cuộc sống của chính mình. Do đó, ông triệu tập cuộc họp với tất cả các giáo sĩ ở Barfurush, để họ cùng quyết định nên làm gì. Ngay khi các giáo sĩ cùng họp lại, vị Hoàng thân ra lệnh dẫn Quddus đến chỗ họ. Khi Quddus được đưa tới, Hoàng thân mời người ngồi bên cạnh mình. Rồi vị Hoàng thân quay sang nói với Saidul-Ulama: “Cuộc thảo luận của các vị trong vấn đề này phải dựa trên Kinh Quran và những lời phán của Đức Muhammad. Chỉ bằng cách này các vị mới quyết định được điều gì sai hay điều gì đúng.”

Saidul-Ulama là người nói đầu tiên. Ông nhìn Quddus quần khăn xanh và nói: “Tại sao ông lại đội khăn xanh? Ông không biết rằng chỉ có con cháu thật sự của Đấng Tiên tri Muhammad mới được đội khăn xanh hay sao? Bất cứ ai làm như thế cũng đều phải chịu sự trừng phạt của Thượng Đế.”

Quddus bình tĩnh đáp: “Thế là Siyyid Murtada, người mà tất cả các giáo sĩ đều ca ngợi và kính trọng là con cháu của Đấng Tiên tri về bên nội hay bên ngoại?”

Một giáo sĩ lập tức nói: “Về bên ngoại”.

Quddus nói: “VẬY tại sao các ông lại phản đối tôi? Thân mẫu tôi luôn được dân chúng ở đây nhìn nhận là con cháu trực tiếp của Imam Hasan. Bấy nhiêu không đủ để nói rằng bà là hậu duệ của Đấng Tiên tri Muhammad sao? Ngày xưa bà vẫn luôn luôn được mọi người trong các ông kính trọng kia mà.”

Không ai dám lý sự với người nữa. Tất cả họ biết rằng những điều người nói là sự thật. Nhưng điều đó không ngăn chặn được Saidul-Ulama. Ông đâm ra giận dữ với các giáo sĩ của ông bởi vì ông thấy Quddus thông minh hơn họ; ông ném khăn quần xuống đất và nói: “Người này đã thành công trong sự chứng minh với các người rằng ông là con cháu của Imam Hasan. Ông ấy sẽ sớm chứng minh với các người rằng chính ông là Đấng Tiên tri của Thượng Đế đấy!”

Lúc đó, vị Hoàng thân không còn chút can đảm nữa, ông đang lo cho mạng sống của chính mình, ông đã làm như Pontius Pilte đã làm khi Đức Chúa Jesus bị đưa ra trước công hội, ngay trước khi Ngài bị đưa lên Thánh giá. Vị Hoàng thân nói với các tu sĩ: “Tôi rửa tay từ bỏ mọi trách nhiệm về những gì các vị sẽ làm đối với người này. Các vị muốn làm gì với ông ấy tùy ý. Chính các vị sẽ phải trả lời với Thượng Đế vào Ngày Phán xét.”

Nói xong những lời này, vị Hoàng thân gọi mang ngựa đến và rời khỏi thành phố Sari. Ngay sau khi Hoàng thân rời khỏi cuộc họp thì Saidul-Ulama liền ra lệnh xử tử Quddus theo cách còn tệ hại hơn cách người ta đã giết Đức Chúa. Trước hết họ lột sạch quần áo của Quddus, và cả chiếc khăn quần đầu màu xanh mà Đức Bab đã tặng cho người bị đìm xuống bùn. Kế đó họ dắt người đi qua các phố, chân đất, đầu trần, người mang nặng xiềng xích, với cả đám dân thành phố theo sau phỉ nhổ, những người đàn bà tội tệ nhất của thành phố đã dùng dao, búa để tấn công người.

Trong khi những điều đó xảy ra cho Quddus, người vẫn thầm cầu nguyện xin tha thứ cho mọi người: “Lạy Thượng Đế của con, xin Ngài tha thứ cho họ, xin Ngài ban sự khoan dung cho họ, vì họ không biết những điều mà chúng con đã học được và yêu thích con. Con đã cố gắng chỉ cho họ con đường giải thoát, nhưng họ lại đứng lên giết con như thế đấy. Lạy Thượng Đế! Xin Ngài chỉ cho họ con đường chân lý và biến sự mê muội của họ thành đức tin.” Lời cuối cùng của người là: “Ước gì mẹ con có mặt ở đây với con để mẹ thấy tận mắt cuộc hôn lễ vinh quang của con.”

Người vừa nói xong những lời này thì liền bị xé tan xác và ném vào lửa. Giữa đêm tối, một người bạn đã đến nơi người bị thiêu, tìm nhặt những mảnh di hài chưa cháy hết và đem chôn ở một nơi không xa chỗ người bị giết. Thế là kết thúc cuộc đời cao thượng của Quddus.

Cách họ giết hại Quddus thật khủng khiếp, khiến cho khi tin này đến với Đức Bab ở trong thành Chihriq, nơi Ngài bị giam, Ngài đã ngưng viết kinh suốt năm tháng liền. Nỗi đau buồn và niềm thống khổ sâu xa của Ngài khiến Ngài bút Mực khô phải dừng lại.

Lời kết

Nhân vật đầu tiên và quan trọng nhất trong những người tử đạo ở thành Shaykh Tabarsi là Quddus, mà Đức Bab gọi là “Danh cuối của Thượng Đế”. Quddus, Mẫu tỵ của Người sống thứ 18, người được Đức Bab chọn làm bạn hành hương cùng Ngài đến Mecca và Medina, và là người đầu tiên chịu tử đạo trên đất Iran vì Chánh Đạo của Thượng Đế. Khi người rời quê hương Barfurush để đến Karbila ở Iraq, người chỉ mới 18 tuổi. Người làm học trò của Siyyid Kazim trong bốn năm, và lúc 22 tuổi, người gặp và tin nhận Đức Bab ở Shiraz. Năm năm sau, vào ngày 16 tháng 5 năm 1849, người bị giết bởi dân chúng ở quê hương mình.

Cả Đức Bab và Đức Baha’u’llah đều mặc khải nhiều kinh bản và kinh cầu nguyện về Quddus, ca ngợi việc phụng sự Chánh Đạo của người. Đức Baha’u’llah còn ban cho người tôn hiệu là “Điểm cuối”, danh đó cho thấy rằng Đức Baha’u’llah xem Quddus là người Babi quan trọng nhất, kế ngay sau Đức Bab .